

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל****שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

להזכירכם:

- את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: laad@jafi.org
- את הנספח החתום בידי הניצול/ה יש לשלוח בסריקה למייל laad@jafi.org או בפקס 03-7453557.
- למידע ושאלות בנוגע למילוי הטופס ניתן להתקשר למוקד המידע של המשרד לאזרחים ותיקים *8840.
- לשאלות בנוגע לשיבוצים או בעיות שעלו בעת הביקור ניתן להתקשר ל-"רוח טובה" 1-700-505-202.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: בן עטר	שם פרטי: מלכה
---------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדת:	בלועזית haiman
שם פרטי איתו נולדת:	בלועזית malka
שנתלידה: 1935	מין: נ
עיר לידה: ירה	בלועזית yara
שם פרטי ושם משפחה של האב: שמעון	שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל-חיה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ירה	בלועזית yara
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) יסודי	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמידה
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) טורדה	בלועזית
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית turda
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: טורדה	תאריך השחרור: 1945
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור הידין

<p>במידה ועלית באנייה, ציין את שמה constanta</p>	<p>שנת עליה: 1950</p>	<p>במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי</p>
<p align="center">אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה (ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):</p> <p align="right">נא לכתוב בגוף ראשון</p>		
<p>אני לא זוכרת הרבה מהתקופה של לפני המלחמה. הייתי ילדה קטנה, גרנו בעיר ירה ואני זוכרת שהיה לנו בית גדול משום שגם סבא וסבתא שלי גרו איתנו. כל היהודים היו חסידים באותה תקופה, כולם היו עם כובע ופאות. העיסוק של אבא שלי היה רב ושוחט. היינו מדברים ביידיש ולמדנו תורה. אבל לא היה בי"ס יהודי, תורה היינו לומדים בחדרים סגורים. אמא שלי הייתה בבית, גידלה אותי ואת אחיי. היינו 3 בנות ובן. כמובן שבגלל שהיינו משפחה דתית הקפדנו לחגוג את כל החגים ושמרנו מאוד על המסורת ועל הדת.</p>		
<p align="center">נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה (גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):</p>		
<p>הייתי בת 6 כשהתחילה המלחמה. אני זוכרת שפשוט לילה אחד הגיעו אלינו הביתה ואמרו לנו שאנחנו צריכים לעזוב לטורדה. ארצנו כל מה שיכולנו במהירות ועלינו לרכבת. כשהגענו עם הרכבת לטורדה היו שם חיילים גרמנים. אבא שלי היה איש דתי עם פאות וזקן. אני זוכרת שכשהוא ירד מהרכבת חייל גרמני אחד משך לו את הפאות ואמר בגרמנית " בגרמניה לא יהיו יהודים!". " העבירו אותנו למחנה , למעין מבנה ענק שהיה פעם בית חרושת לשיש. אמא שלי הייתה באותה תקופה בהריון מאח שלי. במחסן ההוא אח שלי נולד. כל משפחה תפסה לעצמה פינה במחסן הזה. חיינו בצפיפות וכמעט שלא היה אוכל. היה אסור לנו לצאת מהמבנה הזה עד שנגמרה המלחמה. אבא שלי נשלח למחנה עבודה בטרנסניסטריה, אני לא יודעת במה עבד שם. לא ראיתי את אבא שלי 4 שנים. ההורים של אבא שלי נשרפו באשוויץ כך קרה גם לאחיו ול-8 ילדיו. גם אותנו היו אמורים לשלוח לאשוויץ אבל אז הרוסים החלו להתקדם והגרמנים היו צריכים לחזור להילחם בהם בחזית. לא היה להם זמן אלינו, כך ניצלנו. בסוף המלחמה אני זוכרת את הרוסים שהגיעו אלינו למבנה ההוא. הם ריחמו על הילדים והביאו לנו ממתקים ושוקולדים.</p>		
<p align="center">אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):</p>		
<p>כשנתנו לנו לצאת מטורדה עברנו להוידין. אבא שלי חזר לעסוק בתור רב ושוחט. הוא היה למדן גדול בתורה, תמיד היה יושב ולומד. אני לא זוכרת אותו כמעט בלי ספר לידו. הוא היה מלמד אותנו תורה והיינו מתפללים. את הא' ב' כבר ידעתי כי הייתי מדברת ביידיש והאותיות הן אותו הדבר. החיים היו סה"כ טובים, הלכנו לבי"ס, לבית הכנסת ולמקווה. הייתה קהילה יהודית די מפותחת. בתום המלחמה התחילו גם להקים כל מיני אירגונים פרו ציונים כמו בית"ר, השומר הצעיר ובני עקיבא.</p> <p>אני הייתי בבית"ר אני זוכרת בעיקר את השירים שהיו שרים ביידיש. אלו היו שירי געגועים לארץ ישראל. למשל היה שיר שאני זוכרת שמדבר על הרצון לחזור לבית לארץ ישראל מהגולה. זה הולך ככה (ביידיש): " גוד ביי אייך אלא לנדר, איך ביי בלייב אייך גטריי. גוד ביי אייך אלא לנדר איר ורט פורמיר פריי. איך אובמיר הוייס גלייבט דה יורן אין אויס גפירט מיי פלן. הייד בין איך גבוירנד צבישן יידן ויל איך זין. איך פור האיים! איך פור האיים!" שירים מסוג זה היינו לומדים בתנועה.</p>		

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגעתי לארץ בגיל 15, עם ההורים. עלינו באונייה שהשם שלה היה קונסטנסה. אני לא זוכרת הרבה מהתקופה הזו כי עוד הייתי ילדה וההורים היו אלו שקיבלו את ההחלטות. אבל אני זוכרת ששמחנו לעלות לארץ כי אבא שלי היה יליד הארץ. כל כך הרבה דיברו על ארץ ישראל שכשעלינו הייתה שמחה גדולה. תוך שישה שבועות מהעלייה לארץ כבר ידעתי עברית, לא הייתה לי שום ברירה כל הבנות דיברו עברית. כשאין ברירה, הכל קורה מהר.

גרתי בפנימייה בבית יעקב שבירושלים בקטמון. אחרי שגמרתי ב"ס הכרתי את בעלי. הכרתי אותו דרך חברה. בגיל 20 ילדתי את הילד הראשון, בגיל 24 את השני. כשהתחתנתי.. אולי קצת לפני הפסקתי להיות דתייה. היום אני לגמרי חילונית. רק אח שלי נשאר דתי ויש לי שתי אחיות שגרות בלונדון. גרנו בצפת ובשנת '59 עברנו לחיפה. בבית יעקב למדתי להיות גנת אך עסקתי במקצוע זה רק במשך שנה אחת. בעלי לא אהב את העובדה שאני יוצאת לעבוד והעדיף שאשר לגדל את הילדים בבית. יצאתי לעבודה רק כשהילדים גדלו קצת והיו עצמאיים. עבדתי כ- 10 שנים במשביר במחלקה של התכשיטים. בעלי עבד בתור נהג מונית הוא נפטר לפני 6 שנים.

המסר שלי לדורות הבאים הוא לאהוב את המדינה!

ראיון: הגר בוחניק, חיפה, יוני 2014